

THALIARCHUSHOZ (I.9)

Horatius

Nézd a Soractét! nézd, magas orma hogy
ragyog fehéren! roskad a hó alatt
és nyög az erdő, és a fagyban
a folyamok vize mind beállott.

Fűts hát, hadd oldja vad szigorát a tél,
fűts jó keményen! s hozd ide kétfülű
kancsódat, és tölts bőkezűbben,
ó, Thaliarchus, a legjavából!

A többit bízd rá, bízd az egekre: ha
legyűrték a tengerkavaró vihart,
megint feláll a karcsu ciprus,
s nem csikorognak a fák a kertben.

Ne bánd, a holnap mit hoz; akármire
ébredsz a sors, vedd tiszta haszonnak; és
ne vesd meg, ne kerüld, barátom,
a szerelem gyönyörét s a táncot,

míg rá nem őszül ifju fejedre a
mogorva vénség! Hívnak a versenyek,
s ilyenkor édes sugdolózni
titkon az alkonyi félhomályban,

ilyenkor édes a kacagás, amely
megmondja, merre bujt el a kedvesed,
s a zálogul rabolt gyűrű, mit
a keze véd, de a szíve enged.

(Szabó Lőrinc)

HORATIUS: LEUCONOÉHOZ (1.11)

Ne törd rajta fejed - tudni tilos -, életem, életed

merre űzi az ég, Leuconoe, s a babylóni jóst

kérdezned sem okos. Jobb, ha vakon tűröd, akármí jön.

Mіндеgy, lát-e szemünk több telet is, mint ami most dühöng,

tajtékos habokat part fele űz, s megtöri szirteken.

Légy bölcs, Leuconoe, szűrd meg a bort, s metszd a vadóc reményt

vissza: kurta a lét. Míg csevegünk, elfut irígy időnk:

fogd hát, s tépd le a mát, és sose várd, nyílik-e holnapod.

(Imre Flóra fordítása)

HORÁC

Berzsenyi Dániel

Zúg immár Boreas a Kemenes fölött,
Zordon fergetegekt rejtik el a napot,
Nézd, a Ság tetejét hófuvatok fedik,
S minden bús telelésre dőlt.

Halljad, Flaccus arany lantja mit énekel:
Gerjeszd a szenelőt, tölts poharadba bort,

Villogjon fejedem balzsamomos kenet,
Mellyet Bengala napja főz.

Használd a napokat, s ami jelen vagyon,
Forró szívvel öleld, s a szerelem szelíd
Érzésit ki ne zárd, míg fiatal korod
Boldog csillaga tündököl.

Holnappal ne törődj, messze ne álmodozz,
Légy víg, légy te okos, míg lehet, élj s örülj.
Míg szólunk, az idő hirtelen elrepül,
Mint a nyíl s zuhógó patak.

Horatiusi

Én már elviselem menetrend nélkül is, csöndben az életet,
tyúkók és emsék között eszmétlen meghúzódnék.

Kerítést foltoznék, tört cserepet cserélnék
újra, s örülnék, ha a zsenge tök virágzik.

Ambícióm annyi se, mint a síri holtnak,
kit bizgatnak a kukacok és haló
pora fölé nem-romló sírkövet álmodik.

Eleget éltem, s láttam. Kurta időm
a csikkos, összeköpködött váróteremben

eltöltöm a horpadt bőröndön

nyugtatva zúgó fejem, nyitott szemmel.

Újság, dohány, dühítőital nélkül is.

Zsebemben van még görbe cigaretta,

lesz ragacos likőr elhányt üvegben.

Tüzet is ad egy kóbor. S magamra húzom

rossz álmaim a hatalomról, erőszakról.

Álmomban fényes szőrű rendőrkutya leszek.

Merő értelemmé omolva baj nem érhet.

Csak a megsavanyodott Tejút

üszkösíti fölsebzett szellemtalpam.

Míg az ember a styxi révbe jut.